

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VIII. Maxima ergo ubique erat antistitis urbis illius reverentia. Secunda synodus noluit antè cognoscere de ordinatione Maximi in Ecclesia CP. quàm Acholius adesset. Postea verò Maximi ordinationem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

lius illum momenti esse ad asserendam Theſſalonicenſis Epifcopi dignitatem, is certè cedat oportet auctoritati Concilij Sardicenſis: quod cum fuerit celebratum anno CCCXLVII. diù ante initia vicariatus, ſi quid eximium in Theſſalonicenſi Epifcopo agnovit, dedit documentum poſteris ut non contradicerent. *Ætius ergo Theſſalonicenſis Epifcopus vidēs ſe prægravari nimia Preſbyterorum & Diaconorum extraneorum mora apud Theſſalonicam, quò conſluebant velut ad metropolim plurium provinciarum, modum huic rei poni poſtulavit à patribus Sardicenſibus, his verbis uſus quæ apertè ſignificant quanta tum in ordine eccleſiaſtico eſſet urbis Theſſalonicenſis dignitas. Non ignoratis, inquit, quanta & qualis ſit Theſſalonicenſium civitas. Sæpe ad eam veniunt ex alijs regionibus Preſbyteri & Diaconi: & non contenti brevi tempore morari, & aut reſident ibi, & aut certè vix poſt longa ſpatia à ſua redire coguntur.*

V I. Dignitas Epifcoporum Theſſalonicenſium probatur alio illuſtri exemplo ejuſdem omnino temporis. Moris tum erat apud Eccleſiam, ut cum quis Epifcopus pulſabatur de crimine, illuſtriſſimarum Eccleſiarum Epifcopos ſibi faventes habere ſtuderet, ut vel ex eo innocentiam ſuam ceteris Eccleſiis probaret. Hilarius enim Pictavorum Epifcopus validum hinc telum adverſus hoſtes Athanaſij Epifcopi Alexandrini ſumit, quòd ei communio reddita fuerit ab Oſio Epifcopo Cordubenſi, Maximino Trevirenſi, & Julio Romano. *Sed ignoraffe vos negabitis, inquit, Athanaſio, cujus damnationem à vobis Valens, Vrfacius, Saturninus exigunt, ab Oſio, Maximino, Julio redditam communionem.* E diverſo Sulpitius Severus hinc quoque Prifcillianum ejuſque ſocios in culpa fuiſſe ait, quòd Damafum Epifcopum Romanum & Ambroſium Mediolanenſem, quorum ea tempeſtate ſumma auctoritas erat, ſibi adverſantes habuerint. Itaque Athanaſius, dum illuſtrium ac magnæ auctoritatis Epifcoporum teſtimonia adducit ad cauſam & innocentiam ſuam deſenſionem, Alexandri Theſſalonicenſis Epifcopi, illius qui ſynodo Nicænæ interſuit, ſcriptas in cauſa cædis Arſenij literas adfert, proteſtatur ſibi inſtar omnium eſſe unum Alexandri teſtimonium, utpote Epifcopi illuſtriſſimæ Eccleſiæ, qui plurium provinciarum Metropolitanus erat, adeoque ſummæ per univerſam Eccleſiam auctoritatis. Hæc ſunt ejus verba: *Quòd autem me de cæde Arſenij accuſarint, ne multorum ſcriptis ad eam rem probandam utar, ſufficit ſi unum duntaxat Alexandri Theſſalonicenſis Epifcopi epiſtola, unde & ceterorum exiſtimites, appoſuero.*

V II. Tot argumentis, ut ego quidem

arbitror, victus illuſtriſſimus iſtius operis auctor non dubitavit aſſerere jus illud antiquitus competitivè Epifcopo Theſſalonicenſi ut Metropolitanos ſuæ Diœceſeos aut ipſe ordinaret, aut ab Epifcopis provincialibus ordinari juberet, juſque illud ad ipſum ſpectaſſe ſecundum veterem Eccleſiæ ſuæ conſuetudinem, non verò ratione vicariatus ſibi ab apoſtolica ſede conceſſi in his regionibus. Vicariatu enim illo non tam novam auctoritatem tributam fuiſſe Theſſalonicenſi Eccleſiæ quàm cumulationem juris. Sanè Theodoretus de Theſſalonica loquens, eam vocat caput Macedoniæ, Theſſaliæ, & Achaïæ, tum aliarum complurium provinciarum quæ reguntur à Præfecto prætorio Illyrici, uti obſervatum eſt in capite ſuperiori. Quod ne quis referat ad vicariatum Romanæ ſedis prohibet Theodoretus, qui de civili tantum adminiſtratione heic agit. Vnde colligi etiam poteſt Theſſalonicenſis Epifcopi prærogativa.

V III. Amplitudo illa & dignitas urbis & Eccleſiæ Theſſalonicenſis maximam apud omnes ubique gentes auctoritatem per ea tempora conciliabat Epifcopis Theſſalonicenſibus, præſertim quoties illi contingebant Epifcopi qui ſedem per ſe ſatis claram virtutibus ſuis efficiebant illuſtريorem. Poſt Alexandrum itaque, Eremium, cujus mentio extat apud Athanaſium in prima apologia, & Ætium, eam ſedem tenuit Acholius, vir laudatiſſimus, & cujus encomium non uno loco enarravit ſanctus Ambroſius Epifcopus Mediolanenſis, cujuſque laudes celebrat ſanctus Baſilius ad illum ſcribens. Huic ergo Acholio tantus habitus eſt honor à patribus ſecundæ ſynodi œcumenicæ, quæ apud Conſtantinopolim habita eſt anno CCCLXXXI. juſſu Theodoſij Auguſti, ut cum agendum in ea eſſet de re graviffima, nimirum de ordinatione Eccleſiæ Conſtantinopolitana, eum ex occidentalibus partibus evocandum putarent, & non antè cauſæ cognitionem ſuſciperent quàm Acholius adeſſet. Hujus rei probationem debemus epiſtolæ Concilij Italiæ ad Theodoſium, quam vir clariff. Iacobus Sirmondus edidit in Appendice Codicis Theodoſiani. *Neque enim indignum videtur, Auguſte, inquit Epifcopi, ut Romanæ Eccleſiæ auiſſitis finitimorumque & Italarum Epifcoporum debeant ſubire tractatum, qui unius Acholij Epifcopi ita expectandum eſſe putaverunt judicium ut de occidentalibus partibus Conſtantinopolim evocandum putarent.* Itaque cum veniſſet Acholius, ita adverſus Maximum ſtatuit ſancta ſynodus in tertio canone: *De Maximo Cynico, & ejus inordinata conſtitutione, quæ Conſtantinopoli facta eſt,*

G iij

Vide infra lib. 4. cap. 1. §. 22.

Marca in lib. de Primat. §. 46.

Conſ. Sardic. c. 11.

lib. in fragm. p. 11.

lib. in fragm. p. 11.

S. Ambroſ. lib. 1. epiſt. 20. 21.

S. Baſil. epiſt. 117. & ſeqq.

Appendix Cod. Theodoſi pag. 147.

Acholaus in epiſt. ad Auguſtum lib. 4. p. 4.

lib. 4. p. 1.

placuit neque Maximum Episcopum esse vel fuisse, nec eos qui ab ipso in quolibet gradu Clerici sunt ordinati, cum omnia que ab eodem perpetrata sunt in irritum deducta esse videantur. Tum vero ordinatus est Nectarius Episcopus in Ecclesia Constantinopolitana.

I X. Datum hunc honorem ingentibus Acholij virtutibus, habita etiam fortassis ratione sedis Theſſalonicenſis, nullus est dubitandi locus. Nam hunc honorem illi habitum non fuisse propterea quod Damasi Papæ Legatus esset in ea synodo ex eo constat quod non iussu Damasi neque sponte sua Constantinopolim accessit, sed invitatus & evocatus ab Episcopis orientalibus, ut disertè scriptum est in eisdem literis Concilij Italici. Falli ergo necesse est viros doctos qui ex epistola Damasi ad Acholium, quæ extat inter acta Concilij Romæ habiti sub Bonifacio secundo, collegerunt Acholium fuisse Damasi Legatum in secunda synodo œcumenica, cum Sozomenus lib. VII. cap. VII. Acholium inter eos Episcopos enumeret qui Concilio primo Constantinopolitano præfuerunt, non potuisse autem Acholium alia ratione synodo CP. extra Diœcesim suam præesse quam vi legationis Damasi. Falluntur, inquam. Nam falsum est Sozomenum enumerare Acholium inter eos Episcopos qui synodo illi præfuerunt. Illud tantum ait, Macedonianorum duces, non verò Concilij præfides, fuisse Eleusium Cyzici Episcopum & Marcianum Lampſacenum, Catholicorum verò Timotheum Alexandrinæ sedis antistitem, Meletium Antiochiæ, & Cyrillum Hierosolymorum. Tum subiungit: *Cum his autem erant Acholius Theſſalonicenſis & Diodorus Tharſenſis & Acacius Berœenſis.* Nihil heic de præfidentia in synodo: cuius tamen mentionem faceret Sozomenus, non inde tamen colligi poſſet Acholium illic tenuisse vices Damasi, cum altum istius rei silentium sit in literis Concilij Italici & in scriptoribus ecclesiasticis omnium seculorum. Præterea, ea fuit præcis etiam seculis consuetudo, ut Legati Romanorum Pontificum primas sedes obtinerent in synodis œcumenicis. Et heic apud Sozomenum Acholius sexto tantum loco ponitur, & quidem longo intervallo post Eleusium & Marcianum Episcopos minorum civitatum. Quod est omnino infra dignitatem Episcopi Theſſalonicenſis, præsertim si Romani Pontificis vices illic gessisset. Itaque necesse est affirmare Sozomenum heic tantum agere de illis Episcopis qui primas partes tenerent inter Episcopos qui Concilio Constantinopolitano interfuerunt, non verò designare voluisse eos qui synodo præfuerunt.

† Holſten. in Notis ad Concil. Rom. sub Bonif. pag. 261. Chifflet. in Notis ad Vigil. Tapf. pag. 44.

Vide Soerat. lib. 9. c. 8.

X. Ex his porro quæ dicta huc usque de Acholio sunt facile colligi potest falli virum eruditissimum Henricum Valeſium, qui Acholium putat unum fuisse ex Episcopis orientalibus, ob eam videlicet causam, quod adfuerit in secunda Synodo œcumenica, cui solos, inquit, *Orientis Episcopos interfuisse constat.* Cerrum sanè est occidentales Episcopos non interfuisse huic synodo, quæ ex solis orientalibus constitit. Sed non inde sequitur Acholium fuisse unum ex orientalibus. Nam ante divisionem Imperij, quæ facta est à Theodosio, Illyricum solidum, in quo sita erat Theſſalonica, accensebatur Occidenti, ut dictum est in capite XXI. istius libri, & probat etiam idem Valeſius. Præterea Acholius non interfuit huic synodo ut Episcopus Ecclesiæ orientalis, sed ut unus occidentalium, evocatus nimirum ab orientalibus, ut docet epistola Concilij Italiae ad Theodosium, cuius locus paulò antè relatus est in hoc capite. Quod animadversum non fuisse à Valeſio miror, qui testimoniis istius epistolæ Concilij Italici frequenter utitur in Annotationibus suis ad Socratem & Sozomenum.

CAPVT XXI.

Synopsis.

I. *Agendum de ordinatione Maximi in Ecclesia CP. ut Nicolaus I. vindicetur à suspitione mendacij adversus Blondellum. Damasus Papa non favit Gregorio Nazianzeno in hac causa, ut visum est Baronio, immo ejus translationem fieri non debere rescripsit.*

II. *Describuntur quæ Constantinopoli acta sunt circa Maximi & Gregorij ordinationem. Damasi scripta ad Episcopos quosdam Illyricianos epistola damnat ordinationem Maximi, & presumptionem Gregorij, qui de civitate sua ad Constantinopolitanam transire veller contra Canones.*

III. *Idem de ea re scribit ad Acholium Theſſalonicensem, hortaturque eum dare operam uti catholicis Episcopis in CP. urbe constituatur.*

IV. *Ex his Damasi epistolis collegerunt viri docti Acholium Damasi Legatum fuisse in secunda synodo œcumenica. Refellitur ea doctorum virorum opinio.*

V. *Theodosius Imp. baptizatur ab Acholio. Concilium Constantinopoli congregatur, ad quod orientales Episcopi evocant Acholium pro causa Maximi & Gregorij finienda. Gregorio se episcopatu regia urbis abdicante, Nectarius in ejus loco ordinatur, Maximus verò deponitur & excommunicatur.*

VI. *Maximus damnatus confugit ad Episcopos Italos, qui patrocinium ejus suscipiunt, damnata Nectarij ordinatione. Causa ejus arbitrat in Concilio Aquileiensi sub Ambrosio, ex quo scriptum est ad Theodosium.*

VII. *Queritur an Acholius huic Concilio interfuerit, & utrum heic tenuerit vices Damasi, quod negatur.*